

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2015, č. j. 29 Af 29/2013 - 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II.** Soud **u k l á d á** žalobkyni, aby ve lhůtě **15 dnů** od doručení tohoto usnesení zaplatila **soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti**, který podle položky č. 20 Sazebníku soudních poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) činí **1.000 Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 29. 9. 2015, č. j. 29 Af 29/2013 - 65, Krajský soud v Brně zamítl žalobu proti rozhodnutí ze dne 14. 2. 2013, č. j. 992/13/5000-14103-709175, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu v Ivančicích ze dne 12. 6. 2012, č. j. 45821/12/294971701226. Naposledy uvedeným rozhodnutím Finanční úřad v Ivančicích uložil žalobkyni povinnost zaplatit pokutu za opožděné podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 podle § 250 odst. 5 a § 250 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 34.100 Kč.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost a vyjádřila přesvědčení, že odkladný účinek, který žalobě přiznal krajský soud, trvá i po dobu řízení o kasační stížnosti. Pokud by se však Nejvyšší správní soud s uvedeným názorem neztotožnil, navrhla, aby kasační stížnosti přiznal odkladný účinek a aby jí, ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/0214 - 19, neuložil zaplacení s ním souvisejícího soudního poplatku. V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka odkázala na návrh, který již dříve učinila ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 10 Afs 25/2015, a doplnila jej některými novými tvrzeními a podklady.

Ve věci sp. zn. 10 Afs 25/2015 stěžovatelka uvedla, že pohledávku ve výši 35.029.680 Kč přihlášenou pod č. 26 v konkurzním řízení vedeném proti společnosti G & C PACIFIC NIUE LIMITED stále nelze kapitalizovat a pohledávka ve výši 38.179.289, 40 Kč za společností PHOENIX FINANCIAL LIMITED je stále předmětem řízení ve věci vedené Městským soudem v Brně pod sp. zn. 35 C 46/2009. Česká advokátní komora ji dosud nezapsala do seznamu advokátů, přestože jí bylo odsouzeno rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 30 T 161/2010 zahlazeno již v roce 2013. Zápis stěžovatelky je předmětem žaloby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 21 C 298/2013. Manžel stěžovatelky je již 23 měsíců ve výkonu trestu odnětí svobody. V souvislosti s úhradou dalších závazků stěžovatelka pozbyla veškeré své nemovitosti a její podnikatelská činnost vykazuje ztrátu. Stěžovatelka žije ze svých skromných úspor a z finanční pomoci rodiny a není schopna bez zásadní újmy uhradit vyměřenou částku daně.

V nyní projednávané věci stěžovatelka doplnila, že jejímu manželovi, který je ve výkonu trestu odnětí svobody, přiznalo Ministerstvo spravedlnosti částku ve výši 117.988,50 Kč v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 10 T 6/2012. Tyto peníze manžel poskytl stěžovatelce, aby měla z čeho hradit své životní potřeby, dokud nebude rozhodnuto o jejích pohledávkách a opětovném zapsání do seznamu advokátů České advokátní komory. Částka měla sloužit ke splacení části půjček získaných od rodinných příslušníků. Stěžovatelka konstatovala, že z výše uvedené částky jí v současnosti zbývá přibližně 40.000 Kč, tj. částka srovnatelná s vymáhanou povinností. Namítla, že v jejím věku 59 let se jen těžko hledají nové zdroje příjmů mimo advokátní činnost, čemuž odpovídá i její zisk 113.523 Kč v roce 2013, to znamená méně než 10.000 Kč měsíčně. Stěžovatelka vysvětlila, že její hmotný majetek v hodnotě 112.692 Kč [pozn. Nejvyššího správního soudu: stěžovatelka zřejmě měla na mysli částku 112.692.844 Kč] představuje toliko splacené vklady do společnosti G & C PACIFIC NIUE LIMITED, která se nachází v konkurzu a není proto likvidní. Konstatovala, že na její majetek byly ve věcech vedených u Okresního soudu Brno - venkov pod sp. zn. 19 EXE 102/2013, sp. zn. 22 EXE 2303/2012 a sp. zn. 28 EXE 1687/2013 prohlášeny exekuce a jakákoliv dispozice s tímto majetkem proto není možná.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatelky, že odkladný účinek, který krajský soud přiznal žalobě, trvá i po dobu řízení o kasační stížnosti. Zdejší soud již například v usnesení ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 61/2012 - 37, (rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz) konstatoval, že „[p]rávě ze skutečnosti, že účinek rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, ať již pozitivní anebo negativní, je časově omezen právě jen dobou trvání řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, lze dovozovat, že se jedná o rozhodnutí, která jsou podle své povahy dočasná. Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že mohou mít i trvalé následky.“ Kasační stížnost sice podle § 102 s. ř. s. je opravným prostředkem, jak tvrdí stěžovatelka, avšak proti pravomocnému rozhodnutí

pokračování

krajského soudu. Jedná se tedy o mimořádný opravný prostředek, přičemž ke skončení žalobního řízení ve smyslu § 73 odst. 3 s. ř. s. dochází nabytím právní moci meritorního rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozsudku krajského soudu. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly.

V nyní projednávané věci stěžovatelka dostatečně neosvědčila, že jí v důsledku výkonu nebo jiných právních následků žalobou napadeného rozhodnutí hrozí újma. Nejvyšší správní soud již v obdobné situaci, usnesením ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Afs 25/2015 - 44, nevyhověl návrhu stěžovatelky a kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek, přičemž v odůvodnění uvedl, že „[s]těžovatelka setrvale tvrdí, že žije ze „skromných úspor“, avšak není zřejmé, o jakou výši úspor se jedná. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2012, sp. zn. 2 Afs 69/2012, na které stěžovatelka v návrhu poukázala, vyplývá stěžovatelkou uváděná částka 100 000 Kč. Od data tohoto rozhodnutí uplynulo však již přes dva roky a je nevěrohodné, že by stěžovatelka stále žila ze stejné částky „skromných úspor“. Konkrétní aktuální částku svých úspor a její zdroje však stěžovatelka v návrhu neuvedla. Tvrzení stěžovatelky, že nemůže v současné době vykonávat advokátní činnost, není pro rozhodnutí o jejím návrhu relevantní; výkon advokátní činnosti není pro fyzickou osobu jediným možným zdrojem příjmů. Stěžovatelka dle daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2012 a 2013 vykonává (v těchto letech vykonávala) podnikatelskou činnost. V roce 2012 dosáhla příjmů ve výši 1 110 903 Kč, které sice převyšovaly výdaje v částce 1 688 580 Kč, avšak stěžovatelka současně vykazovala hmotný majetek v hodnotě 117 485 344 Kč na začátku zdaňovacího období a v hodnotě 112 692 844 Kč na konci zdaňovacího období. V roce 2013 dle daňového přiznání dosáhla zisku 113 523 Kč (nikoliv tedy ztráty, jak tvrdí); její příjmy činily 866 462 Kč a výdaje 752 939 Kč, přičemž vykazovala hmotný majetek o hodnotě 112 692 844 Kč. Závazky v obou letech uváděla ve výši nad 34 mil. Kč a pohledávky ve výši nad 81 mil. Kč. Dle Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelka podle daňových přiznání vykazovala v roce 2012 a 2013 značné majetkové hodnoty, avšak ve svém návrhu na odklad vykonatelnosti neuvedla, o jaký hmotný majetek a jakého charakteru se jedná a z jakého důvodu nemůže pokrýt v projednávané věci pravomocně uloženou platební povinnost; hodnota tohoto majetku přitom výši této povinnosti výrazně převyšuje. Nadto je třeba uvést, že stěžovatelka v návrhu vůbec netvrdila ani neprokazovala celkovou svou finanční a majetkovou situaci za rok 2014 a v současnosti; její aktuální situace tak není Nejvyššímu správnímu soudu známa. Ve vztahu k roku 2014 stěžovatelka předložila pouze potvrzení banky ze dne 29. 12. 2014 o blokaci jejich dvou účtů exekucemi od roku 2013 a 2014 na konkrétní částky, kopii sdělení z Evidence práv pro osobu od Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-venkov ze dne 22. 12. 2014; dále přednesla tvrzení o nespacení dvou svých pohledávek. Z návrhu nevyplynou příjmy a výdaje stěžovatelky za rok 2014, ani její hmotný majetek či výše jejich pohledávek a závazků; zákonná povinnost tvrdit a prokázat splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku v soudním řízení přitom nemusí být plněna jen předložením daňového přiznání.“ Na základě naposledy citovaného usnesení stěžovatelka doplnila svůj, v současnosti posuzovaný, návrh novými tvrzeními a podklady. Ani na základě toho však není zřejmé, zda stěžovatelce skutečně hrozí újma. Z jejího přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014 vyplývá, že má pohledávky ve výši 81.535.301 Kč. Stěžovatelka vysvětlila, že pohledávku ve výši 35.029.680 Kč za společností G & C PACIFIC NIUE LIMITED v současnosti nelze kapitalizovat a pohledávka ve výši 38.179.289,40 Kč za společností PHOENIX FINANCIAL LIMITED je předmětem řízení ve věci vedené Městským soudem v Brně pod sp. zn. 35 C 46/2009. Výše těchto pohledávek však v součtu činí pouze 73.208.969,40 Kč. To znamená, že stěžovatelka nikterak nevysvětlila, z jakého důvodu nelze zbylé pohledávky

ve výši 8.326.331,60 Kč použit k pokrytí platební povinnosti ve výši 34.100 Kč, kterou jí pravomocně uložil žalovaný. Přitom předmětem exekučních řízení, která jsou vedena se stěžovatelkou jako povinnou osobou a na která sama poukázala v návrhu na přiznání odkladného účinku, je vymožení pohledávek v celkové výši přibližně 417.693 Kč, což zdaleka nedosahuje výše nevyjasněných pohledávek stěžovatelky vůči jiným osobám. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neosvědčila, že jí hrozí újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nemohl jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhovět.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že návrh na přiznání odkladného účinku nepodléhá ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, zaplacení soudního poplatku. Uvedené usnesení vůbec nesouvisí s otázkou placení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nýbrž s otázkou, zda soudnímu poplatku podléhá i kasační stížnost, která směřuje proti usnesení krajského soudu o zastavení žalobního řízení pro nezaplacení soudního poplatku, popřípadě procesní návrhy podané v probíhajícím řízení o žalobě, které je zpoplatněno a za něž má být poplatek vybrán, jako je kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudního poplatku.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, „[p]ovinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, per analogiam].“ Nejvyšší správní soud proto stěžovateli uložil, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který podle položky č. 20 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, činí 1.000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu